

Het Weg met Ons!-denken woekerde in 2025 gewoon door

Posted on 25 december 2025 by Arnout Jaspers

Het heeft er dit jaar bijna tot Kerstmis op geleken, dat de Nederlandse politiek zowaar in staat zou zijn om ergens beweging in te krijgen, maar ook dat bleek weer valse hoop. Landbouwminister Femke Wiersma dacht dat ze na een moeizaam traject van wetenschappelijke onderbouwing, consultaties en advisering nu eindelijk in de coalitie alle seinen op groen had staan om per 1 januari 2026 de fameuze 1 mol rekenkundige ondergrens voor stikstofdepositie in te voeren. Maar wie ging er op het laatste moment dwarsliggen: een stel trutten (m/v) in de VVD, waaronder uiteraard Sophie Hermans, die als minister nog nooit iets heeft durven zeggen wat haar niet door haar ambtenaren is ingefluisterd.

Maar die ondergrens blijft nu toch weer voor onbepaalde tijd staan op de homeopathische waarde van 0,005 mol per hectare per jaar (0,07 gram, 1 mol stikstof is 14 gram), waardoor elke overvliegende nijlgans eigenlijk een natuurvergunning moet hebben. In Duitsland is die ondergrens ruim vierduizend keer zo hoog, 21 mol, zonder enig bezwaar vanuit de EU, en dus hebben ze daar geen stikstofcrisis. Stukje context: gemiddeld over heel Nederland daalt zo'n 1500

mol stikstof neer, en effecten van stikstof op planten zijn soms nog net te onderscheiden als je daar minstens 300 mol bij of af doet.

Het gaat de VVD *te snel*

Die 1 mol is welbeschouwd een pathetisch bescheiden aanpassing aan het hele stikstofwaansysteem, die toch relatief veel lucht had kunnen geven aan de bouw, innovatie in de landbouw en het aanpakken van de netcongestie. Verreweg de meeste van zulke projecten veroorzaken immers veel minder dan 1 mol stikstofdepositie op Natura2000-gebieden in de omgeving.

Van partijen als D66 en GroenLinks/PvdA kun je verwachten dat ze zich tegen de 1 mol verzetten, want die zullen alles aangrijpen om Nederland te ontdoen van minstens de helft van onze landbouw. Maar bij de VVD zeggen ze dat ze helemaal vóór de 1 mol zijn; alleen het gaat ze daar *te snel*. Het zou hilarisch zijn als het niet zo schadelijk voor het land was. De VVD is bezorgd over de 'juridische houdbaarheid' en wil eerst maar weer eens een proefproces over die ophoging afwachten.

Je kunt speculeren over de partijpolitieke motivering voor dit getrut. Gunt de VVD Wiersma van de BBB dit succesje niet, en willen ze dit als VVD binnenhalen in een nieuwe coalitie met D66 en CDA?

Maar als we ze op hun woord geloven, gaat dit dus over 'juridische houdbaarheid', codetaal voor 'we vrezen dat de Raad van State de 1 mol gaat afschieten'. In plaats van als politiek een duidelijk signaal aan die Raad van State af te geven, dat het primaat van de macht toch echt ligt bij het democratisch gekozen parlement, onderwerpen ze zich weer bij voorbaat aan het oordeel van dit clubje ongekozen bureaucraten. Die beroepen zich voor hun ontoelaatbaar opgerekte mandaat op Europese wetgeving die zou voorschrijven wat er op dit terrein in Nederland nog wel en niet mag (wat niet klopt, zie het stikstofbeleid in Duitsland, maar dat zou een heel technisch verhaal worden).

Schuldig

We zien dit gedrag niet alleen bij de VVD, en niet alleen op het onderwerp stikstof, en niet alleen bij de Raad van State. Afgelopen jaar werd een trend voortgezet dat

de hele politiek zich steeds meer macht uit handen laat nemen door rechters; op stikstof, op klimaat, op migratie en op milieu. Zie bijvoorbeeld [hoe de rechtbank Den Haag](#) in januari het kabinet-Schoof de oren wast over het afschaffen van het Transitiefonds voor de landbouw en Greenpeace het stikstofbeleid wil laten bepalen. Nog bonter maakte het [Gerechtshof in Den Bosch](#) het in juli door ondernemers te dwingen om op grond van 'eigen onderzoek' en het voorzorgsbeginsel te voldoen aan bovenwettelijke eisen voor milieu-veiligheid.

In de Nederlandse politiek, een subcultuur waarin keurig gesensibiliseerde juristen en bestuurskundigen de toon zetten, kraait daar geen haan naar. Eerder dit jaar publiceerde ik het boek [Weg met Ons!](#), dat analyseert hoe de hele westerse wereld, inclusief Nederland, ideologisch in een kramp van schuldbesef en minderwaardigheidsgevoelens verkeert. Elke cultuur behalve de westerse is het waard behouden te blijven; elke westerling is erfelijk schuldig aan bijna alle ellende elders in de wereld wegens kolonialisme, slavernij en CO2-uitstoot; elk land mag trots zijn op eigen volk, natie en autonomie, behalve de westerse landen. Die moeten zich laten regeren door de VN, internationale gerechtshoven en verdragen waarin de plichten en lasten altijd voor het Westen zijn, en de rechten en baten voor de rest van de wereld.

Leedvermaak

Ik had aan dat boek een hoofdstuk toe kunnen voegen over de specifieke Weg met Ons!- mentaliteit van een groot deel van de Nederlandse politiek. Nederlandse politici blinken uit in onderwerping aan 'Europa' – zowel aan Nederlandse rechters die zich beroepen op Europese regelgeving als aan de oekazes uit Brussel.

Deze week werd bekend dat de Nederlandse aanvraag voor derogatie – het recht om meer mest uit te rijden op boerenland dan de algemene Europese regel, iets wat sommige EU-landen wel is toegestaan – door Brussel is afgewezen. Groot was het leedvermaak onder de politieke duiders: honend werd deze afwijzing geframed als een vernedering voor Wiersma en de BBB. Elk besef ontbreekt dat dit een aanvraag was met de handtekening van de hele Nederlandse regering eronder, gedaan in het belang van Nederland. In elk normaal land zou dit worden ervaren als een tegenvaller voor – of zelfs een onaanvaardbare inbreuk op – het nationale belang, maar hier viert de hele politiek links van de BBB feest omdat Europa zich hinderlijk bemoeit met wetenschappelijk onderbouwd landbouwbeleid.

Mag het wel van Europa?

Ooit hadden we in de EU nog het subsidiariteitsbeginsel: Brussel moest zich niet bemoeien met zaken die prima nationaal te regelen zijn. Wat gaat het andere EU-landen aan als er iets meer dan de zeer strenge norm aan nitraat vanuit Nederland de Noordzee in zou stromen, waar het geen kwaad kan? Dat is heel wat anders dan dat Frankrijk de Maas, die door Nederland naar zee stroomt, ernstig zou vervuilen (wat ze decennia lang gedaan hebben).

Maar ik heb Nederlandse politici op links of in het midden al jaren niet meer over dat subsidiariteitsbeginsel gehoord. Die vragen zich bij elke beleidsvoornemen alleen maar angstig – of juist triomfantelijk – af of dit wel mag van Europa en hun zetbazen bij de Raad van State, of van de VN en het IPCC, of van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en meer van zulke geradicaliseerde instituties.

Als je diep in het hart van linkse en centrum-linkse politici kijkt, moet alles waar Nederland goed of groot in is verdwijnen. Visserij en landbouw, met name de veeteelt, moeten wijken voor 'Natuur' – zoals gedefinieerd door clubs als Greenpeace en Natuurmonumenten. Of er na al dat door de EU afgedwongen 'natuurherstel' nog plaats is voor boeren zien we dan wel weer. De chemische, staal en kunstmest-industrie worden in het kader van 'netto-nul in 2050' het land uit gepest met extra heffingen om het mondiale klimaat te redden, en als dat de bodem uit de eigen economie slaat: *soit*, het is Nederland maar.

Diversiteit is een feest!

En dan komen we uit bij het grootste Weg met Ons!-taboe: het eigen volk. De term alleen al is zwaar besmet verklaard. Het eigen volk moet eigenlijk ook maar weg, want dat is maar lastig bij het uitvoeren van al die Europese richtlijnen en VN-verdragen. Tot voor kort was het woke-narratief over migratie dat het getalsmatig weinig voorstelde, en dus ook geen probleem kon zijn. Nu ook bij een breed publiek steeds duidelijker wordt, dat de autochtone bevolking in de grote steden al snel een minderheid zal vormen, en over een paar decennia in het hele land als het zo doorgaat, is er een nieuw narratief: diversiteit is een feest! Hoe meer hoe beter! Autochtonen moeten zich allemaal gaan voorbereiden op superdiversiteit, wat gewoon een eufemisme is voor voltooide omvolking.

Rob Jetten gaat met zijn premier-ambities nu op de Rutte-tour van: 'Mensen wees eens wat blijer, want Nederland is toch een prachtig landje?' Ja, nu nog wel. Maar wat ga jij er aan doen om dat zo te houden, ook als dat raakt aan je heilige huisjes Europa, netto-nul en migratie?

Van **Arnout Jaspers** verscheen bij uitgeverij Blauwburgwal het boek 'Weg met ons'.

Wynia's Week verschijnt 156 keer per jaar en wordt **volledig mogelijk gemaakt** door de donateurs. Doet u mee, ook straks in het nieuwe jaar? [**Doneren kan zo.**](#) **Hartelijk dank!**

Donateurs kunnen ook reageren op recente artikelen, video's en podcasts en ter publicatie in Wynia's Week aanbieden. Stuur uw reacties aan reacties@wyniasweek.nl Vergeet niet uw naam en woonplaats te vermelden (en, alleen voor de redactie: telefoonnummer en adres). Niet korter dan 50 woorden, niet langer dan 150 woorden. Welkom!